

«Οι μικροί σπόροι κοιμούνται κρυμμένοι κάτω από την επιφάνεια της γης μέχρι να μπει σε κάποιον από αυτούς η ιδέα να ξυπνήσει. Τότε τεντώνεται και δειλά-δειλά πετάει προς τον ήλιο ένα πολύ όμορφο βλασταράκι...»

(Antoine de Saint-Exupéry)

Αγαπημένο μου παιδί...

Τη μέρα που πρωτοδιάβηκες την πόρτα του σχολείου μας, ήσουν ένα μικρό βλασταράκι που μόλις είχε ανοίξει τα μάτια του δειλά- δειλά να αντικρύσει τον κόσμο των μεγάλων. Να ξέρεις ότι όπως ο ήλιος αγκαλιάζει με τη ζεστασιά του τα μικρά βλαστάρια, έτσι κι εγώ προσπάθησα πολύ να σε βοηθήσω να ξεδιπλώσεις ό,τι ομορφότερο κρύβεις μέσα σου και να αποκτήσεις γερές «ρίζες» με γνώσεις και σοφία για το μέλλον.

Τώρα ήρθε η στιγμή να αποχαιρετιστούμε και να κρατήσουμε και οι δυο τις υπέροχες αναμνήσεις από τις στιγμές που περάσαμε μαζί. Να μην ξεχάσεις ποτέ τα γέλια, τα κλάματα, τις αγκαλιές, τους τσακωμούς μας, τις εκπλήξεις, τα πράγματα που ανακαλύψαμε μαζί αλλά και όλα εκείνα που θα ανακαλύψεις χωρίς εμένα...

Εύχομαι να σε βοήθησα έστω και λίγο να κατανοήσεις πόσο μοναδικός άνθρωπος είσαι και να φροντίζεις πάντα το παιδί που κρύβεται μέσα σου τα χρόνια που θα έρθουν... Η χρονιά που περάσαμε μαζί ως είναι η απαρχή για μια μαγική διαδρομή στο γαλαξία της γνώσης!!! Ανέβα στον κομήτη σου και πέτα ψηλά μικρό μου βλαστάρι...

